

MARI SAAT - 65

27.IX 1947

(kirjanik, majandusteadlane, õppejõud)

Mari Saat (Meel) sündis Tallinnas ajaloolase Joosep Saadi perekonnas, õppis Tallinna 2. Keskkoolis ning 1970. aastal lõpetas kiitusega TPI majandusteaduskonna.

Lugeda oskas Mari Saat kooli minnes oma sõnul vaid seetõttu, et ta oli siis juba kaheksa-aastane. “Lugemaõppimine oli minu, aga küllap veel rohkem ema jaoks tõeline õuduslugu. See ei hakanud mulle kuidagi külge. Kord viskas ema aabitsa suure kaarega nurka ja hüüdis: sina ei õpi küll iialgi lugema! Kui oleksin seitsmeselt kooli läinud, oleksin olnud vist väga halb õpilane.”

„Lugemisprobleemi lahendas mu vanem vend, kes võttis mult ära kõik pildiraamatud, andis kätte „Sevani kaldal“ ning käskis, et hakka ükskord lugema! Minu jaoks oli see tõeliselt paks raamat, lausa piibel. Aga sellega ma õppisingi lugema.“

/Maaleht, 2005, 24. november, art.: „Mari Saadi kolm kodu“, autor Ilmar Palli/

Kooli lõpetamise järel asus Mari Saat tööle Teaduste Akadeemia Majanduse Instituudis, kaitses edukalt kandidaadiväitekirja, aastast 1993 töötab Tallinna Tehnikaülikooli ärietika dotsendina. On kirjutanud kaheosalise ärietika õpiku „Loenguid ärietikast“. (ilm. 1997, 1998)

Kirjanike Liitu võeti Mari Saat vastu 1976 ning 80 - ndate aastate algusest on kutselise kirjaniku staatuses. Ta on abielus kunstnik Raul Meelega.

Mari Saadi esimene trükiproov „Kollane liblikas“ ilmus 1970 „Nooruses“, järgnesid teised lühiproosapalad ajakirjades.

Aastal 2008 pälvis Eesti Kultuurkapitali kirjanduse sihtkapitali aastapremia romaani „Lasnamäe lunastaja“ eest.

Loomingut:

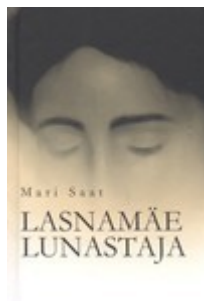
Romaanid:

"Laanepüü" 1980

„Võlu ja vaim“ 1990

„Sinikõrguste tuultes ...“ 2000

„Lasnamäe lunastaja“, 2008

Jutustused:

„Katastroof“, 1973

„Mida teha emaga?“ 1978

Proosakogumikud:

„Roosipuupungad“ 1975

„Õun valguses ja varjus“ 1985

Esseekogumik: „Suriija üksildusest“

Lastele: „Mina ise“ 1988, 2009

„Päkapikuõpetus“ 1995

„Mina, Mari Saat, olen avaldanud ilukirjandust alates 1970.a., kui olin saamas 23. Nii et juba 30 aastat olen harva, pikkade vahedega suutnud avaldada novelle ja romaane. „Ilukirjutanud“ olen vähe esiteks seetõttu, et kirjutamine kulgeb mul vaevaliselt, teiseks pole ma sellele kunagi saanud päriselt pühenduda. Olen kasvatanud oma lapsi, aidanud mesilas oma meest (Raul Meel), ja teinud teadust.“ /Rmt.: Sinikõrguste tuultes... /